

Arrest

nr. 236 763 van 11 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren op 13 juli 2016 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dienen op 15 juli 2016 elk een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris besluiten tot overdracht van verzoekers aan Duitsland, omdat deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming.

1.2. Een overdracht aan Duitsland op 26 oktober 2016 mislukt, omdat verzoekers ontsnappen uit het centrum of bij het transport. Op 29 november 2016 wordt de Duitse autoriteiten meegedeeld dat verzoekers zijn ondergedoken en de overdrachtstermijnen worden verlengd tot 18 maanden.

1.3. Op 1 maart 2018 worden de verzoeken om internationale bescherming alsnog voor verder onderzoek overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). De commissaris-generaal verklaart de verzoeken op 27 september 2018 kennelijk ongegrond. Bij arrest van 10 april 2019 met nr. 219 647 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep. De gemachtigde van de bevoegde minister beslist op 14 mei 2019 tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Bij brief van 28 juni 2019 dienen verzoekers een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de bevoegde minister stelt op 17 december 2019 vast dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.07.2019 werd ingediend door :

[M.,R.] [N° R.N. ...] geboren te [...] / Albanië op [...]

[M.,E.] [N° R.N. ...] geboren te [...] / Albanië op [...]

+ kinderen:

[M.,E.] [N° R.N. ...] geboren te [...] / Griekenland op [2007]

[M.,D.] [N° R.N. ...] geboren te [...] / Albanië op [2011]

Nationaliteit: Albanië

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Betrokkenen verklaren niet terug te kunnen keren naar het land van herkomst omwille van problemen. Bovendien hebben ze in België een nieuw leven opgebouwd en een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het gezin verklaart al enige tijd in België te verblijven en goed geïntegreerd te zijn. Mijnheer zou in België hebben gewerkt. De gezinsleden zouden perfect Nederlands kunnen spreken. Betrokkenen verwijzen naar de wet van 22.12.1999 en stellen dat ze omwille van de bepalingen die erin werden opgenomen in aanmerking komen om hun verblijf in België verder te zetten zonder naar het land van herkomst terug te moeten keren. Het is volgens de advocaat onwenselijk, traumatisch en onmenselijk indien het gezin terug dient te keren naar het land van herkomst.

De bovenstaande aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom het gezin de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu Bulgarije.

De elementen van integratie (de verklaring dat mijnheer in België zou hebben gewerkt en dat alle gezinsleden perfect Nederlands zouden spreken) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 28.09.2018 met een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12.04.2019 verworpen. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De problemen waarover betrokkenen het hebben worden in deze niet uiteengezet en kunnen dan ook niet beoordeeld worden. Het komt de verzoekers toe concreet uiteen te zetten welke problemen zij hebben waardoor ze zich niet zouden kunnen wenden tot de Belgische ambassade in Bulgarije. Een loutere, blote bewering dat betrokkenen problemen hebben, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verklaren een bepaald sociaal en economisch welzijn te hebben opgebouwd dat beschermd dient te worden gezien artikel 8 van het EVRM. We komen echter bijzonder weinig te weten over dit gezin wat dat betreft. Het dossier bevat een arbeidscontract d.d. 13.11.2018 en een tewerkstellingsbelofte d.d. 05.06.2019. De advocaat schrijft nog dat het gezin bijzonder geliefd zou zijn door de burens. Betrokkenen maken niet duidelijk waarom deze elementen hen zouden verhinderen om het Belgische grondgebied tijdelijk te verlaten om de procedure voor een visumaanvraag te laten verlopen via de Belgische ambassade in Bulgarije.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria vermeld in deze wet zijn niet van toepassing op deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat haalt nog aan dat het onwenselijk, traumatisch en onmenselijk zou zijn dat betrokkenen zouden moeten terugkeren naar het land van herkomst. De advocaat laat ook hier na uiteen te zetten voor wie en waarom een terugkeer naar het eigen land van herkomst onmenselijk en traumatisch zou kunnen zijn. Betrokkenen zijn immers zeer vertrouwd met hun eigen land van herkomst en hebben er volgens de elementen vervat in hun asielaanvraag nooit problemen ondervonden (de problemen die wel werden aangehaald betroffen gebeurtenissen omtrent voogdijschap van kinderen die in Griekenland verblijven). Hun relatief kortdurend verblijf in België weegt niet op tegen het jarenlange verblijf in Albanië. Bovendien betreft het slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied om zich te richten tot de Belgische ambassade in Bulgarije wat niet als een disproportionele maatregel kan worden aanzien. Voor de procedure via de Belgische ambassade kunnen zij trouwens nog steeds beroep doen op hun advocaat.

Het gezin kan intekenen voor het vrijwilligeterugkeerprogramma. De terugreis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van herkomst en omvat vervoerkosten en bijstand voor een vlotte terugkeer. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via het programma kan de terugkeerder, afhankelijk van zijn statuut, ook een terugkeerpremie en re-integratiesteun krijgen in zijn land van herkomst. De terugkeerder kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of te renoveren, medische kosten te betalen enz.”

1.5. Eveneens op 17 december 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die zijn gemotiveerd als volgt:

“De heer:

*Naam, voornaam: [M.,R.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Albanië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: mijnheer verblijft sedert 2016 in België. De visumvrije periode van 3 maanden werd inmiddels ruimschoots overschreden."

en:

"mevrouw:

Naam, voornaam: [M.,E.]

geboortediensten: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Albanië

+ kinderen:

[M.,E.] geboren te [...] / Griekenland op [2007]

[M.,D.] geboren te [...] / Albanië op [2011]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: mevrouw kan gedurende 3 maanden visumvrij in België verblijven. Mevrouw verblijft sedert 2016 in België en de visumvrije termijn werd bijgevolg inmiddels ruimschoots overschreden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

"Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een weigeringsbeslissing omtrent hun regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alsook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing o.a. als volgt stelt: "Betrokkenen verklaren een bepaald sociaal en economisch welzijn te hebben opgebouwd dat beschermd dient te worden gezien artikel 8 van het EVRM. We komen echter bijzonder weinig te weten over dit gezin wat dat betreft. Het dossier bevat een arbeidscontract dd. 13.11.2018 en een tewerkstellingsbelofte dd. 05.06.2019. De advocaat schrijft nog dat het gezin bijzonder geliefd zou zijn door de burens. Betrokkenen maken niet duidelijk waarom deze elementen hen zouden verhinderen om het Belgisch grondgebied tijdelijk te verlaten om de procedure voor een visumaanvraag te laten verlopen via de Belgische ambassade in Bulgarije."

Het dient benadrukt te worden dat deze beslissing strijdig is met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Op grond van artikel 8 van het EVRM hebben verzoekers het recht om hun sociale relaties niet te zien verbroken worden, om een aanvraag in te gaan dienen bij de Belgische autoriteiten in het land van herkomst.

Zij verblijven alhier gedurende een lange tijd. Het is dan ook vanzelfsprekend dat zij alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn hebben opgebouwd.

Elke verbreking van het sociaal en economisch welzijn door de overheid is een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Daarenboven dient het benadrukt te worden dat verzoekers hier merendeel legaal hebben verbleven, waardoor deze sociale relaties bescherming behoeven conform artikel 8 van het EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt wel: "Betrokkenen maken niet duidelijk waarom deze elementen hen zouden verhinderen om het Belgisch grondgebied tijdelijk te verlaten om de procedure voor een visumaanvraag te laten verlopen via de Belgische ambassade in Bulgarije." maar preciseert niet hoelang die tijdelijke periode dan wel zou duren.

De Dienst Vreemdelingenzaken haalt nog aan: "De advocaat haalt nog aan dat het onwenselijk, traumatisch en onmenselijk zou zijn dat betrokkenen zouden moeten terugkeren naar het land van herkomst. De advocaat laat ook hier na uiteen te zetten voor wie en waarom een terugkeer naar het eigen land van herkomst onmenselijk en traumatisch zou kunnen zijn. Betrokkenen zijn immers zeer vertrouwd met hun eigen land van herkomst en hebben er volgens de elementen vervat in hun asielrelaas nooit problemen ondervonden (de problemen die wel werden aangehaald betroffen gebeurtenissen omtrent voogdijschap van kinderen die in Griekenland verblijven).

Dit komt manifest niet overheen met de verklaringen van verzoekers tijdens de asielprocedure. Daar werd inderdaad als volgt gesteld:

In Albanië kreeg hij vaak te maken met corrupte ambtenaren en politieagenten. Zij werd hij onderweg met zijn vrachtwagen tegengehouden wegens overdreven snelheid, terwijl dit niet het geval was. Zijn rijbewijs werd ingetrokken en hij kreeg het pas terug na hel betalen van smeergeld. Toen hij voor een attest van de dienst eigendommen bij de gemeente wekenlang aan het lijntje werd gehouden, was hij het beu. Hij dreigde ermee om zichzelf in brand te steken indien hij het attest niet kreeg, waarna het meteen in orde werd gebracht. Nadat hij het attest had ontvangen, diende hij een klacht in bij de politie en parket tegen de bemiddelingsambtenaar. Hij zou van verzoeker immers geld ontvangen hebben om het attest in orde te brengen, maar hij deed uiteindelijk niets. Na zijn vertrek uit Albanië, hoorde verzoeker via zijn schoonvader dat deze bemiddelingsambtenaar zijn geld zou terugbetalen.

Daarnaast kende verzoeker een dispuut met ene [M.K.], maar er kwam geen oplossing. Op 24 juni 2015 reed verzoeker naar huis van zijn werk. Een auto deed naar verzoeker teken om te stoppen, maar verzoeker wilde dit niet omdat dit geen veilige wijk in [L.] was. De auto reed hem klem, maar verzoeker maakte rechtsomkeer en reed toch weg. De auto bleef hem achtervolgen, maar toen de personen in de auto doorkrijgen dat ze hem niet zouden kunnen inhalen, schoten ze vijfmaal in de lucht. Verzoeker geraakte thuis en de aanvallers vertrokken. Na dit incident kwam verzoeker enkele dagen niet buiten. Hij heeft geen idee wie de aanvallers waren, maar verzoeker vermoedt dat dit incident gelinkt is aan de zaak van zijn buitenechtelijke kinderen in Griekenland, omdat dit incident leek op het incident waarmee hij in 2007 in Griekenland te maken kreeg. Enkele weken later probeerde iemand 's nachts de binnenkoer van zijn woning binnen te dringen. Verzoeker zag 's morgens dat er schade aan de omheining was.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering (onontvankelijk) van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook in strijd zijn met artikel 8 EVRM, alsook van de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen.

In de eerste bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in het voorliggende geval Bulgarije.

Waar verzoekers inriepen tijdens hun verblijf in België gedurende reeds enige tijd goed te zijn geïntegreerd, waarbij ze concreet stelden dat verzoeker hier heeft gewerkt en alle gezinsleden perfect Nederlands spreken en ter ondersteuning waarvan ze een arbeidsovereenkomst van 13 november 2018 en een werkbelofte van 5 juni 2019 voor verzoeker voorlegden, geeft verweerder aan dat deze elementen van integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Hij voegt hier nog aan toe dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van hun procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming en dat zij bij een negatieve beslissing het landen dienden te verlaten.

In zoverre verzoekers in hun aanvraag aanvoerden niet te kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van “hun problemen”, motiveert verweerder dat verzoekers niet hebben uiteengezet welke problemen zij bij een terugkeer naar het land van herkomst dan zullen ondervinden, zodat hieromtrent geen beoordeling kan plaatsvinden. Hij benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om concreet te stellen welke problemen zij hebben waardoor zij zich niet kunnen wenden tot de Belgische vertegenwoordiging in Bulgarije.

In zoverre verzoekers in hun aanvraag aanvoerden dat zij in België intussen het centrum van hun belangen hebben en zij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn hebben opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, merkt verweerder op dat het dossier van verzoekers in dit verband enkel een arbeidscontract van 13 november 2018 en een tewerkstellingsbelofte van 5 juni 2019 voor verzoeker bevat. Hij stelt dat voor het overige bijzonder weinig is geweten over verzoekers. Hij stelt dat verzoekers aan de hand van de voormelde stukken, of nog het gestelde door hun advocaat dat zij bijzonder geliefd zouden zijn bij de bureaus, niet duidelijk maken waarom zij zijn verhinderd om het Belgische grondgebied tijdelijk te verlaten om de procedure te laten verlopen via de Belgische ambassade in Bulgarije. Verweerder aanvaardt hierbij ook niet het door verzoekers aangevoerde dat een terugkeer naar het land van herkomst onwenselijk, traumatisch en onmenselijk zou zijn voor hen. Verweerder stelt andermaal vast dat verzoekers hebben nagelaten een en ander te verduidelijken, met name toe te lichten voor wie en waarom een terugkeer onmenselijk en traumatiserend zou kunnen zijn. Verweerder wijst op het jarenlange verblijf van verzoekers in Albanië en neemt aan dat zij zeer vertrouwd zijn met hun eigen land. Hij stelt nog dat verzoekers in hun asielaanvraag niet hebben aangegeven dat ze problemen hadden in hun land van herkomst. Verweerder benadrukt ook dat de bestreden beslissing enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied inhoudt om zich te richten tot de Belgische ambassade in Bulgarije en niet blijkt dat een dergelijke verplichting in de situatie van verzoekers als disproportioneel is te beschouwen. Hij stelt dat verzoekers voor hun procedure via de Belgische ambassade nog steeds een beroep kunnen doen op hun advocaat.

Wat ten slotte de verwijzing naar de wet van 22 december 1999 betreft, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat dit een unieke en eenmalige operatie betrof en de hierin opgenomen criteria niet van toepassing zijn op de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zij, als vreemdelingen die zijn vrijgesteld van de visumplicht, de toegelaten verblijfsduur van maximum 90 dagen in een periode van 180 dagen zoals

voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst hebben overschreden. Er wordt toegelicht dat verzoekers reeds sinds 2016 in België verblijven.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekers in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

2.3. Waar verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de gedane beoordeling door het bestuur, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoekers hebben via de burgemeester van hun verblijfplaats in België een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gericht tot het bestuur. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.5. Verweerder heeft in de voorliggende zaak geoordeeld dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.6. Nu verzoekers zich in hun aanvraag, wat de ontvankelijkheid hiervan betreft, mede hebben gesteund op artikel 8 van het EVRM en zij in hun verzoekschrift ook aangegeven dat de gedane beoordeling hieromtrent niet kan standhouden, worden de ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur verder mede onderzocht in het licht van deze verdragsbepaling. Deze luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’* noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip *‘privéleven’* een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin verzoekers vragen om een eerste toelating tot verblijf en er geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht – oordeelt het EHRM vervolgens dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk

wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door dit verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Indien, zoals in casu, minderjarige kinderen betrokken zijn, dan moet ook steeds hun hoger belang in rekening worden gebracht en moet hieraan een voldoende gewicht worden toegekend (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse t. Nederland*).

Specifiek in het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM verder enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer om vanuit het buitenland een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van dit verdragsartikel oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

2.7. Verzoekers gaven in hun aanvraag niet aan dat zij als gezinsleden, indien de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland moet worden ingediend, dan van elkaar dreigen te worden gescheiden. Zij voerden wel aan dat de verschillende gezinsleden een privéleven in dit land hebben opgebouwd dat volgens hen verhindert dat zij het Belgische grondgebied zouden verlaten om via de gewone procedure vanuit het buitenland de aanvraag in te dienen. Ook gaven zij aan dat het niet redelijk en proportioneel zou zijn om van hen te vragen om, zelfs tijdelijk, het privé- en/of gezinsleven verder te zetten buiten België of in het land van herkomst, nu dit volgens hen onwenselijk, traumatiserend en onmenselijk zou zijn.

Er blijkt in het voorliggende geval inderdaad niet dat de bestreden beslissingen tot doel of gevolg hebben dat de gezinsleden van elkaar worden gescheiden. Zij bevinden zich allen in dezelfde verblijfsrechtelijke situatie en van alle gezinsleden wordt verwacht dat zij het grondgebied verlaten en zij een aanvraag om verblijfsmachtiging indienen via de gewone procedure vanuit het buitenland. De vraag rijst wel of verweerder een zorgvuldige en redelijke beoordeling heeft gemaakt van het ingeroepen privéleven in België en van de ingeroepen hinderpalen om het privé- en/of gezinsleven minstens tijdelijk verder te zetten buiten België.

Op lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt alvast dat de door verzoekers aangevoerde elementen in rekening zijn gebracht. In zoverre verzoekers in hun aanvraag aanvoerden dat zij in België intussen het centrum van hun belangen hebben en zij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn hebben opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, merkt verweerder in zijn beslissing op dat het dossier van verzoekers in dit verband enkel een arbeidscontract van 13 november 2018 en een tewerkstellingsbelofte van 5 juni 2019 voor verzoeker bevat. Hij stelt dat voor het overige bijzonder weinig is geweten over verzoekers. Hij stelt dat verzoekers aan de hand van de voormelde stukken, of

nog het gestelde door hun advocaat dat zij bijzonder geliefd zouden zijn bij de burens, niet duidelijk maken waarom zij zijn verhinderd om het Belgische grondgebied tijdelijk te verlaten om de procedure te laten verlopen via de Belgisch ambassade in Bulgarije. Verweerder aanvaardt hierbij ook niet het door verzoekers aangevoerde dat een terugkeer naar het land van herkomst onwenselijk, traumatisch en onmenselijk zou zijn voor hen. Hij stelt vast dat verzoekers hebben nagelaten een en ander te verduidelijken, met name toe te lichten voor wie en waarom een terugkeer onmenselijk en traumatiserend zou kunnen zijn of welke problemen zij dan zouden kennen. Verweerder wijst op het jarenlange verblijf van verzoekers in Albanië en neemt aan dat zij zeer vertrouwd zijn met hun eigen land. Hij stelt nog dat verzoekers in hun asielaanvraag niet hebben aangegeven dat ze problemen hadden in hun land van herkomst. Verweerder benadrukt verder dat de bestreden beslissing enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied inhoudt om zich te richten tot de Belgische ambassade in Bulgarije en niet blijkt dat een dergelijke verplichting in de situatie van verzoekers als disproportioneel is te beschouwen. Hij stelt dat verzoekers voor hun procedure via de Belgische ambassade nog steeds een beroep kunnen doen op hun advocaat.

Verzoekers stellen dat het, gelet op hun lange verblijf in België, vanzelfsprekend is dat zij in dit land een bepaald sociaal en economisch welzijn hebben opgebouwd. Artikel 8 van het EVRM verhindert volgens hen dat dit wordt verbroken. Zij zijn van mening dat zij op grond van artikel 8 van het EVRM het recht hebben om hun sociale relaties niet te zien verbroken door een aanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Zij benadrukken hier grotendeels legaal te hebben verbleven en stellen dat hun sociale relaties dus onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wenst allereerst op te merken dat het door verzoekers voorgehouden grotendeels legale verblijf in België, waardoor het vanzelfsprekend zou zijn dat zij hier een (beschermenswaardig) sociaal en/of economisch leven opbouwden, ernstig moet worden genuanceerd en hun standpunt dan ook niet zonder meer kan worden bijgetreden. Zo werd inzake verzoekers hun verzoeken om internationale bescherming van 13 juli 2016 reeds op 19 augustus 2016 beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en tot overdracht van verzoekers aan Duitsland als lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van deze verzoeken. Verzoekers verhinderden vervolgens een effectieve overdracht aan dit land door onder te duiken, waarna de overdrachtstermijnen werden verlengd tot 18 maanden. Pas op 1 maart 2018 werden de verzoeken om internationale bescherming alsnog voor verder onderzoek overgemaakt aan de commissaris-generaal, die deze verzoeken op 27 september 2018 kennelijk ongegrond verklaarde. In deze omstandigheden waarin verzoekers gedurende een zekere tijd ondergedoken hebben geleefd en zij verder hooguit een precair verblijf genoten in België zonder ooit te zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, blijkt geenszins dat beschermenswaardige sociale of economische belangen in België als vanzelfsprekend zouden moeten worden aangenomen, zoals verzoekers onterecht voorhouden. Er kan in deze situatie wel degelijk van verzoekers worden verwacht dat zij concrete bewijzen naar voor brengen om een en ander aan te tonen.

Samen met verweerder moet worden vastgesteld dat verzoekers in hun aanvraag het ingeroepen sociaal en economisch welzijn enkel hebben onderbouwd door het voorleggen van een arbeidscontract van 13 november 2018 en een tewerkstellingsbelofte van 5 juni 2019 voor verzoeker. In zoverre verzoekers voorhouden hier sociale banden te hebben opgebouwd en zij hier geliefd zijn bij hun burens blijft het bij loutere beweringen, zonder dat een begin van bewijs naar voor werd of wordt gebracht. Verzoekers hebben dus geenszins aannemelijk kunnen maken dat zij in dit land sociale banden hebben ontwikkeld die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen, of die hen kunnen verhinderen tijdelijk het Belgische grondgebied te verlaten om de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen.

Voor zover verzoeker economische banden met België heeft die als privéleven kunnen worden beschouwd, kon verweerder verder in alle redelijkheid oordelen dat verzoekers hiermee nog niet duidelijk hebben gemaakt waarom deze banden dan verhinderen dat zij tijdelijk het Belgische grondgebied verlaten om via de ambassade van België in Bulgarije een verblijfsaanvraag in te dienen. Zolang ten gronde geen verblijf wordt toegestaan, is het verzoeker hoe dan ook actueel niet toegestaan te werken in België, zodat inderdaad niet valt in te zien waarom de mogelijk eerdere tewerkstelling of nog de vooruitzichten op werk die verzoeker heeft in dit land hem dan verhinderen tijdelijk het land te verlaten. Er blijkt geenszins dat hierdoor de belangen van verzoekers op enigerlei wijze zouden worden geschaad, laat staan op disproportionele wijze. Verzoekers brengen in dit verband geen concrete argumenten naar voor.

Door nog te stellen dat verweerder in zijn beslissing niet preciseert hoe lang de tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied dan zal duren, weerleggen verzoekers de in de eerste bestreden beslissing gedane vaststellingen niet en tonen zij evenmin het disproportioneel karakter van de gedane beoordeling aan. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat er voor hen omwille van sociale en/of economische banden met België bijzondere moeilijkheden zijn om de aanvraag in te dienen via de gewone procedure of dat hierdoor hun belangen disproportioneel dreigen te worden benadeeld en evenmin dat een dergelijke procedure buitensporig of onredelijk lang zou duren. Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat zij redelijkerwijze de aanvraag niet via de gewone procedure zouden kunnen indienen of dat dit hun belangen op enigerlei wijze zou aantasten.

Verzoekers bekritisieren vervolgens de beoordeling in de eerste bestreden beslissing dat zij op geen enkele wijze aannemelijk hebben gemaakt dat het onwenselijk, traumatiserend en onmenselijk zou zijn voor hen indien zij moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Waar verweerder in zijn beslissing aangeeft dat verzoekers in hun asielaanvraag geen melding maakten van problemen die zij zouden hebben gekend in Albanië, stellen zij in de asielprocedure wel degelijk verschillende problemen te hebben aangekaart.

In dit verband benadrukt de Raad allereerst dat, zoals reeds werd aangehaald, het in de eerste plaats aan verzoekers toekomt om, indien zij om welke reden dan ook niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst en/of verhinderd zijn om de aanvraag om verblijfsmachtiging via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen, op concrete en duidelijke wijze toe te lichten waarom dit dan het geval is en hiervan minstens een begin van bewijs voor te leggen. Zoals verweerder correct vaststelde, beperkten verzoekers er zich in hun aanvraag evenwel toe te verwijzen naar problemen in het land van herkomst en te stellen dat een terugkeer onwenselijk, traumatiserend en onmenselijk zou zijn, zonder dit op enigerlei wijze te verduidelijken of te onderbouwen met een begin van bewijs. Verzoekers betwisten dit niet. Zij betwisten evenmin de motieven in de eerste bestreden beslissing dat zij kunnen worden geacht nog zeer vertrouwd te zijn met hun land van herkomst, nu zij er jarenlang hebben verbleven.

Deze door verweerder gedane vaststellingen volstaan reeds opdat hij kon besluiten dat verzoekers niet hebben kunnen aantonen dat zij zijn verhinderd om, minstens tijdelijk, terug te keren naar hun land van herkomst om via de gewone procedure vanuit het buitenland een verblijfsaanvraag in te dienen en niet blijkt dat zulks disproportioneel zou zijn in het licht van hun persoonlijke of gezinsbelangen.

Zelfs al klopt het dat verzoekers in hun eerdere procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming wel problemen in Albanië hebben ingeroepen, kan dit geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststelling en volstaat dit niet om te kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. In dit verband merkt de Raad ook op dat de commissaris-generaal in zijn beslissingen van 27 september 2018 reeds heeft geoordeeld dat verzoekers nalieten enige vorm van bewijs voor te leggen van de door hen aangehaalde problemen en trok hij de geloofwaardigheid van bepaalde verklaringen bovendien in twijfel. Verder was de commissaris-generaal ook van mening dat verzoekers voor eventuele problemen in ieder geval een beroep kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Op geen enkele wijze gaven verzoekers in hun aanvraag om verblijfsmachtiging aan waarom alsnog zou moeten worden aangenomen dat zij enig probleem hebben in hun land van herkomst dat hen verhindert, minstens tijdelijk, naar dit land terug te keren.

De Raad wijst trouwens nog op het bepaalde in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat stelt de elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag en die werden verworpen door de asieldiensten, niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Een voldoende belang bij hun betoog inzake de problemen in het land van herkomst zoals zij deze reeds inriepen in de verzoeken om internationale bescherming blijkt dan ook geenszins.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling enig concreet, relevant gegeven dat de beoordeling kon hebben beïnvloed ten onrechte niet in rekening heeft gebracht dan wel op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Er blijkt niet dat verweerder in de eerste bestreden beslissing ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat geen sprake is van een disproportionele maatregel gelet op verzoekers' gezins- of privéleven. Zij overtuigen met hun betoog niet dat een ingeroepen buitengewone omstandigheid ten onrechte niet als dusdanig is aanvaard of dat een aspect van hun privé- of gezinsleven concreet verhindert dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend of dat zij het grondgebied dienen te verlaten. Op geen enkele wijze brengen verzoekers ook elementen naar voor die erop zouden kunnen wijzen dat een dergelijke tijdelijke verwijdering het

hoger belang van hun kinderen in het gedrang zou brengen of deze kinderen schade zou kunnen berokkenen.

Er dient nog op te worden gewezen dat verzoekers, gelet op hun preciaire verblijfssituatie, er niet van onwetend konden zijn dat de verdere uitbouw van het gezins- en/of privéleven in België evenzeer precair was. De vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden worden niet aangetoond.

In het licht van wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekers met hun uiteenzetting niet aannemelijk maken dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar hun herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het ingeroepen privé- dan wel gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekers enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. Verzoekers maken niet aannemelijk dat het gevoerde onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden, minstens blijkt niet dat hun kritiek aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van de verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

2.8. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hun uiteenzetting laat ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin blijkt.

2.9. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS